

บทที่ 1

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

รายงานเศรษฐกิจและการเงิน ปี 2548 (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2549, น.1.1.1 – 1.1.2) รายงานว่าเศรษฐกิจไทยปี 2548 ชลอลงจากปี 2547 โดยในปี 2548 เศรษฐกิจไทยต้องเผชิญกับปัจจัยลบหลายประการทั้งจากปัญหาภัยแล้ง เหตุการณ์ภัยธรรมชาติใน 6 จังหวัดชายฝั่งทะเล อันดามัน สถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดภาคใต้ การระบาดของโรคไข้หวัดนกในสัตว์ปีกรอบใหม่ รวมทั้งปัจจัยลบภายนอกจากราคาน้ำมันในตลาดโลกที่ปรับตัวสูงขึ้น และทิศทางอัตราดอกเบี้ยขาขึ้น นอกจากนี้ การบริโภคภาคเอกชนในปี 2548 ขยายตัวเพียงร้อยละ 4.0 ชลลดตัวจากปีก่อน เนื่องจากผู้บริโภคมีระมัดระวังการใช้จ่ายมากขึ้น อีกทั้งการลงทุนภาคเอกชนก็ขยายตัวเพียงร้อยละ 11.0 ชลลดตัวจากปี 2547 ด้วยเช่นกัน ซึ่งจากรายงานด้านเศรษฐกิจนี้ แสดงให้เห็นว่า ภาคธุรกิจไทยจำเป็นต้องเผชิญกับภาวะการณ์อันเป็นอุปสรรคต่อความคงอยู่ ความสำเร็จ และความล้มเหลวขององค์กร ซึ่งเป็นความท้าทายอย่างยิ่งต่อผู้ประกอบการที่จะฝ่าฝืนสถานการณ์เหล่านี้ไปให้ได้อย่างดีที่สุด

ในการรับมือกับสภาวะการณ์เลวร้ายทางธุรกิจข้างต้น ผู้ประกอบการบางราย พยายามหาหนทางที่ดีที่สุดสำหรับธุรกิจ และลงมือปฏิบัติอย่างเต็มกำลัง เพื่อที่จะฝ่าฝืนอุปสรรคทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จดังที่ได้ตั้งใจ ในขณะที่ผู้ประกอบการบางรายยอมพ่ายแพ้ต่ออุปสรรคที่พบ ต้องถอนตัวออกจากธุรกิจที่กำลังทำอยู่ อันจะเห็นได้จากรายงานบริษัทที่เลิกกิจการและบริษัทที่เพิ่มทุนจดทะเบียน (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, online, 2549) ประจำปี 2548 พบว่า บริษัทที่ เลิก ร้าง และ ล้มละลาย มีจำนวนทั้งสิ้น 17,204 ราย คิดเป็นมูลค่า 104 ล้านบาท และบริษัทที่ทำการเพิ่มทุน มีจำนวนทั้งสิ้น 11,163 ราย คิดเป็นมูลค่า 357 ล้านบาท

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกิจการย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถทางด้านการจัดการของผู้ประกอบการ เริ่มตั้งแต่ได้มีแนวความคิดในการดำเนินธุรกิจ มีการจัดหา จัดทุนมาประกอบการ ดำเนินการก่อตั้งธุรกิจ มีการวางแผนระบบการปฏิบัติงาน เพื่อให้ธุรกิจที่ตั้งขึ้นมีความเจริญเติบโต ตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ชนินทร์ ชุณหะวัณวิรัช, 2544, น.5) ดังนั้นในสถานการณ์แวดล้อมทางธุรกิจที่มีปัจจัยลบต่อธุรกิจ ความสามารถของผู้ประกอบการในการที่จะแก้ไขและฝ่าฝืนปัญหาต่างๆ ก็ยิ่งมีความสำคัญต่อความอยู่รอดของธุรกิจมากยิ่งขึ้น

การแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นให้ลุล่วงไปได้ นั้น มีความสำคัญต่อผู้ประกอบการอย่างยิ่ง เนื่องจากในการดำเนินการธุรกิจของผู้ประกอบการ นอกจากจะเจอกับโอกาสทางธุรกิจแล้ว ก็ยังต้องเผชิญกับความเสี่ยงต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วย ดังนั้นผู้ประกอบการจะต้องพยายามที่จะคงอยู่เมื่อต้องเผชิญกับความยากลำบาก ความเสี่ยง และความล้มเหลว โดยจะต้องลุกขึ้นและรวบรวมความคิดและพยายามที่จะมีทักษะในการจัดการกับปัญหาและมีอำนาจในการจัดการกับอุปสรรคอื่นๆ ที่จะเจอในอนาคตให้ได้มากยิ่งขึ้น (Markman, online, 2006) ซึ่งแบบการจัดการกับปัญหาของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันตามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (Adversity quotient) ที่แตกต่างกัน ผู้ที่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคสูง จะไม่ยอมหยุดนิ่งอยู่กับที่ เมื่อพบกับปัญหาและอุปสรรคขวางกั้น แต่จะหาวิธีการที่จะแก้ไขปัญหาให้ได้ ไม่มีคำว่าเป็นไปไม่ได้ หรือคำว่าดีที่สุด (Stoltz, 1997, p.14-28) ดังนั้นความสำเร็จของผู้ประกอบการ จึงเป็นการที่ผู้ประกอบการสามารถจัดการกับความท้าทายและแก้ไขปัญหาที่พบได้ โดยจะต้องทำอย่างรวดเร็วและผลที่ได้รับจะเป็นดังประสบการณ์ในอนาคต (“Problem Solving” , online, 2006)

ความมุ่งหวังในชีวิตของบุคคลส่วนมาก คือ การได้เป็นผู้ประกอบการ การมีธุรกิจเป็นของตนเอง และประสบความสำเร็จกับกิจการที่เลือก ซึ่งเหตุผลในการเริ่มดำเนินธุรกิจของแต่ละคนแตกต่างกันออกไป เช่น ต้องการรายได้ที่มากขึ้น ต้องการความเป็นอิสระ สามารถดำเนินงานต่างๆ ได้ตามที่ต้องการ ต้องการความมั่นคงของตนเอง หรือต้องการความภาคภูมิใจในสังคม (สมชาย หิรัญกิติ, 2542, น.7) แต่อุปสรรคของผู้ประกอบการที่มีอยู่มากมายดังที่ได้กล่าวมา ทำให้ไม่ใช่บุคคลทุกคนที่จะสามารถประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ เนื่องจากผู้ที่เป็นผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบและบริหารธุรกิจ จัดหาเงินทุน ดำเนินการรับภาระความเสี่ยงเกือบทั้งหมด (วิชัย โสสุวรรณจินดา, 2546, น.15) จึงทำให้บุคคลที่จะเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนั้น มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างไปจากบุคคลอื่น

ดังนั้นจึงมีการศึกษาจำนวนมาก ที่ทำการศึกษาลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ โดยในประเทศไทยมีสถาบันสำคัญของประเทศ ทำการวิจัยเพื่อหาข้อสรุปดังกล่าว เช่น สถาบันทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ไว จามรมาน, 2544) พบว่าเจ้าของกิจการที่ประสบความสำเร็จเป็นผู้ที่มีแนวโน้มที่จะพึ่งพาตนเอง ใฝ่ฝันสูง ชอบให้วิจารณ์ มีความอดทน ชอบแข่งขันกับตนเอง เชื่อมั่นในตนเอง เรียนรู้จากความล้มเหลว มักจะทำเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้สำเร็จเสมอ นอกจากนี้สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2549) ยังพบว่าผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต้องเป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความ

ข้อสัถย มีความรู้พื้นฐานและประสบการณ์ในธุรกิจที่ทำ มีความขยันทุ่มเทให้กับธุรกิจ มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ มีวิสัยทัศน์ ประหยัด พัฒนาและฝึกอบรมพนักงานต่อเนื่อง และมีความเชื่อเรื่องโชค ซึ่งการศึกษาในเรื่องลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จดังที่นำมาแสดงนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปพัฒนาและสนับสนุนผู้ประกอบการของไทย สร้างความแข็งแกร่งให้กับวิสาหกิจไทย อันจะเป็นภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจที่ดี ดังนั้นจึงจะเห็นว่าคุณลักษณะของผู้ประกอบการ มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ

นอกจากคุณลักษณะของผู้ประกอบที่ก่อให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินกิจการแล้วยังพบว่า ภูมิความรู้ความชำนาญ หรือ Human capital ซึ่งประกอบไปด้วย ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในธุรกิจและประสบการณ์ในการบริหาร มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเริ่มต้นดำเนินกิจการ และการเจริญเติบโตของกิจการ (Rose, Kumer and Yen, online, 2006) ซึ่งในปัจจุบันนั้นถือว่าเป็นทรัพยากรสำคัญของธุรกิจชนิดหนึ่ง นอกเหนือไปจากทรัพยากรที่เป็นวัตถุดิบของ (Physical Capital Resources) ซึ่งหมายถึงทรัพยากรที่เป็นสิ่งของเครื่องจักร อุปกรณ์ต่างๆ โรงงาน รวมถึงเงินทุนของธุรกิจ และทรัพยากรที่เป็นทุนองค์การ (Organizational Capital Resources) ที่ประกอบด้วย โครงสร้างและระบบงานต่างๆ ที่มีไว้ใช้ทำงานและเพื่อการควบคุมทั้งหลาย (ธงชัย สันติวงษ์, 2546, น.105) มีงานวิจัยที่สนับสนุนข้อค้นพบที่ว่า ภูมิความรู้ความชำนาญมีความสำคัญกับการเริ่มต้นธุรกิจ โดยมีการศึกษากับผู้ประกอบการในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการเริ่มต้นดำเนินธุรกิจ (Marshall and Oliver, online, 2005) และงานวิจัยที่ทำการศึกษาในผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์เหล็กและพลาสติกในประเทศไทย สนับสนุนว่าประสบการณ์ในการบริหารมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจ (รณรงค์ ศรีจันทร์พนธ์, 2544)

สำหรับเศรษฐกิจไทย อุตสาหกรรมที่มีความสำคัญยิ่งอุตสาหกรรมหนึ่งของประเทศคือ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยเฉพาะธุรกิจที่พัก เนื่องจากในแต่ละปี อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศไทยได้ถึงปีละกว่า 3 แสนล้านบาท หรือประมาณร้อยละ 5.2 ของมูลค่า GDP (โสภณ จำนรงค์มี และ วรรณิยา เอมะศิริ, 2543, น.22) และจากค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่นักท่องเที่ยวเข้าไปในประเทศ ค่าที่พัก ถือเป็นค่าใช้จ่ายที่มากเป็นอันดับ 2 คือร้อยละ 27.3 ในปี 2541 และร้อยละ 24.5 ในปี 2542 รองเพียงค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าที่ระลึกเท่านั้น (จรรยา เปรมศิลป์, 2543, น.41)

ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว กว่าร้อยละ 70 เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติประเภทชายทะเล โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดชายฝั่งทะเลภาคใต้ ในกลุ่ม

จังหวัดทะเลอันดามัน ได้แก่ กระบี่ พังงา และ ภูเก็ต เป็นแหล่งดึงดูดสำคัญที่เป็นที่รู้จักและนิยมของนักท่องเที่ยวทั่วโลก โดยพื้นที่ 3 จังหวัดสำคัญดังกล่าวในช่วงระยะเวลาปี 2544-2547 นั้น มีขนาดเศรษฐกิจคิดเป็นร้อยละ 16.4 ของภาคใต้ของประเทศไทย มีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจค่อนข้างสูง เฉลี่ยร้อยละ 5.5 ต่อปี (ภาคใต้เฉลี่ย 4.5) มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นๆ ในภาคใต้ คือ 122,533 บาทต่อคน (ภาคใต้ 77,973 บาทต่อคน) และจากการที่เป็นจังหวัดที่ถือว่าเป็น “มรกตแห่งภาคใต้” กลุ่มจังหวัดดังกล่าวจึงมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาพักผ่อนเป็นจำนวนมาก โดยในปี 2547 มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาคิดเป็นร้อยละ 52 ของนักท่องเที่ยวทั้งภาคใต้ ทำให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงถึงปีละกว่า 1 แสนล้านบาท (วิโชติ จรุงโรจน์, 2548, น.38-39)

เดือนธันวาคม พ.ศ. 2547 พื้นที่ท่องเที่ยวสำคัญของไทยในภาคใต้ 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันต้องได้รับความเสียหายจากการเกิดภัยพิบัติคลื่นสึนามิ โดยสถานประกอบการประเภทที่พัก อันได้แก่ โรงแรมและรีสอร์ทในพื้นที่บริเวณชายหาดจังหวัดภูเก็ต กระบี่ และพังงา ได้รับความเสียหายรวมทั้งสิ้น 239 แห่ง นับเป็นจำนวนห้องพักเสียหายรวม 12,854 ห้อง คิดเป็นร้อยละ 27.4 ของจำนวนห้องพักทั้งหมด ส่วนจังหวัดระนอง ตรัง และสตูล โรงแรมที่พักได้รับความเสียหายเพียงเล็กน้อย (อารัญ บุญชัย, 2548, น.45) ซึ่งนอกจากผลกระทบจากการสูญเสียที่ปรากฏขึ้นทันที ณ เวลานั้นแล้ว ยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อเนื่องในเรื่องของความเชื่อมั่นในการท่องเที่ยว ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในปี 2548 ปรับตัวลดลง โดยเฉพาะในช่วงไตรมาสแรกที่ลดลงถึงร้อยละ 10.1 จากระยะเดียวกันของปี 2547 (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2549, น.2.3.1)

หลังจากเหตุการณ์ภัยพิบัติสึนามิ มีผู้ประกอบการประเภทที่พักจำนวนหนึ่ง กลับเข้าไปปรับปรุงพื้นที่ ก่อสร้างอาคาร เพื่อสามารถเปิดให้บริการกับนักท่องเที่ยวได้เร็วที่สุด โดยในปัจจุบันเมื่อทำการสำรวจในพื้นที่พบว่า ธุรกิจที่กลับมาดำเนินกิจการใหม่เหล่านี้ เริ่มกลับมาดำเนินกิจการและมีลูกค้ากลับมาเข้าพักแล้วเป็นจำนวนมาก ต้องถือว่าผู้ประกอบการที่ดำเนินธุรกิจในพื้นที่ดังกล่าวนี้ เป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ดังนั้นจากความสนใจศึกษาผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ประเภทที่พักที่ประสบความสำเร็จ ประกอบกับความสำเร็จของผู้ประกอบการที่พักในเขตพื้นที่ประสบภัยสึนามิ จึงทำให้ผู้วิจัยเลือกกลุ่มประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นผู้ประกอบการประเภทที่พัก ในเขตพื้นที่ประสบภัยสึนามิ พ.ศ. 2547 โดยจะศึกษาในตัวแปรต่างๆ ดังนี้ คือ ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปธุรกิจ บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จของผู้ประกอบการ

ข้อมูลการวิจัยด้านความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค จะดำเนินการวิจัยตามแนวทางของสตอลท์ (Stoltz, 1997) มีมิติในการศึกษา 4 มิติ ประกอบด้วย มิติด้านการควบคุม (Control) สาเหตุและความรับผิดชอบ (Origin and ownership) ผลกระทบ (Reach) และความอดทน (Endurance) นอกจากนี้ข้อมูลด้านบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ ความชำนาญ รวมไปถึงความสำเร็จของผู้ประกอบการ ศึกษาตามแนวทางของ ดร.ไมเคิล เฟรเซอร์ (Frese, 2000) โดย บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ แบ่งออกเป็น 6 ลักษณะ ได้แก่ ความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy orientation) ความมีนวัตกรรม (Innovativeness orientation) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking orientation) ความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive aggressiveness Orientation) ความสม่ำเสมอและความใฝ่ใจเรียนรู้ (Stability and learning orientation) และความใฝ่ใจในความสำเร็จ (Achievement orientation) สำหรับภูมิความรู้ ความชำนาญ (Human capital) จะแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา (education year) ประสบการณ์ในการบริหาร (Experience in management) และความชำนาญในวิชาชีพ (Skill)

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประมงชัยภูมิ พ.ศ. 2547 ในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประมงชัยภูมิ พ.ศ. 2547 ในประเทศไทย
3. เพื่อสร้างสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการประเภทที่พักในพื้นที่ได้รับความเสียหายจากสึนามิ จากความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ และภูมิความรู้ความชำนาญ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลของการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำไปเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับหน่วยงาน ทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน เพื่อช่วยในการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประสบภัยสึนามิ ให้สามารถดำเนินกิจการได้อย่างประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่สุดนั้นจะนำมาซึ่งผลกระทบในทางบวกที่มีต่อภาพรวมเศรษฐกิจของท้องถิ่น อันจะนำไปสู่การปรับปรุงและฟื้นฟูพื้นที่ที่ประสบภัย ให้กลับมาดีดังเช่นที่เคยเป็นก่อนที่จะประสบกับภัยอันร้ายแรง นอกจากนี้ยังสามารถนำผลการวิจัยนี้มาเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับพัฒนาผู้ประกอบการในธุรกิจประเภทอื่นๆ รวมไปถึงผู้ประกอบการในเขตพื้นที่อื่นๆ ของประเทศได้อีกด้วย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ทำการศึกษาความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (Adversity Quotient) ตามแนวคิดของสตาลท์ (Staltz, 1997) และบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Orientation) ภูมิความรู้ความชำนาญ (Human Capital) และความสำเร็จในการประกอบการ ตามแนวคิดของเฟรเซอร์ (Frese, 2000) โดยมุ่งเน้นทำการศึกษากับผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พัก ในเขตพื้นที่ประสบภัยสึนามิ พ.ศ. 2547 ประเทศไทย ซึ่งเข้าดำเนินการตั้งตั้งแต่หลังภัยพิบัติสึนามิ ปี พ.ศ.2547 จนถึงปัจจุบัน

คำจำกัดความในการวิจัย

1. ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) หมายถึง ผู้ก่อตั้ง เป็นเจ้าของหรือเป็นหุ้นส่วนและดำเนินการโดยยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจ เพื่อผลกำไรและความพึงพอใจของตนเอง

2. ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (Adversity quotient) ความสามารถในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรค อันเนื่องมาจากกระบวนการคิดที่ได้สั่งสมมาจากการเรียนรู้ในอดีตของบุคคล ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 มิติ คือ

2.1. การควบคุม (C = Control) หมายถึง ระดับการรับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคลให้สามารถผ่านเหตุการณ์ที่ยากลำบาก หรืออุปสรรคไปได้

2.2. สาเหตุและความรับผิดชอบ (O₂ = Origin and ownership) หมายถึง ระดับความสามารถในการวิเคราะห์หาสาเหตุ และรับผิดชอบต่อผลของปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น

2.3. ผลกระทบ (R = Reach) หมายถึง หมายถึง การประเมินผลกระทบของปัญหา ความยุ่งยากที่เกิดขึ้น ว่ามีผลต่อการดำเนินชีวิตส่วนอื่นๆ ของแต่ละคนมากน้อยแค่ไหน

2.4. ความอดทน (E = Endurance) หมายถึง การรับรู้ถึงความคงอยู่ของปัญหาและสาเหตุของปัญหา และความสามารถในการจัดการกับความยืดหยุ่นของปัญหาและสาเหตุนั้น

3. บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial orientation) หมายถึง บุคลิกลักษณะที่อยู่ภายในตัวบุคคล มีความเป็นปัจเจกบุคคล และมีผลต่อการดำเนินธุรกิจ ประกอบด้วย 6 ลักษณะ ได้แก่

3.1. ลักษณะความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) หมายถึง ความสามารถและความตั้งใจ ที่จะนำตนเองไปสู่โอกาส สามารถทำงานได้ด้วยตนเอง และสามารถตัดสินใจได้ในภาวะที่บีบบังคับ

3.2. ลักษณะความมีนวัตกรรม (Innovativeness) หมายถึง การมีความคิดริเริ่มเกี่ยวกับสินค้าใหม่ๆ การบริการ และเทคโนโลยีใหม่ๆ

3.3. ลักษณะความกล้าเสี่ยง (Risk taking) หมายถึง การกล้าเสี่ยง สามารถแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ การกล้าเสี่ยงต่อสิ่งที่ไม่รู้ การกล้าใช้ทรัพย์สินจำนวนมากสำหรับการก่อตั้งธุรกิจ และการกล้าทุ่มเงินจำนวนมาก

3.4. ลักษณะความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive aggressiveness) หมายถึง คุณลักษณะที่ทำให้คู่แข่งยากที่จะเข้ามาในตลาดเดียวกัน ผู้ประกอบการที่มีลักษณะก้าวร้าวจะพยายามก้าวล้ำหน้า และทำการต่างๆ ให้เหนือกว่าคู่แข่งในตลาด

3.5. ลักษณะความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and learning orientation) หมายถึง ลักษณะที่มีความมั่นคง ไม่หวั่นไหวกับสถานการณ์ และนำข้อบกพร่อง มาเป็นประสบการณ์ที่ดีในการเรียนรู้ในอนาคต

3.6. ลักษณะความใส่ใจในความสำเร็จ (Achievement orientation) หมายถึง ลักษณะที่ผู้ประกอบการค้นหาหนทาง หรือเน้นหนทางไปสู่ความสำเร็จ เป็นผู้ที่ชอบงานที่มีความท้าทาย และมีแรงจูงใจที่จะทำงานนั้นๆ ให้ดีกว่าเดิม และประสบความสำเร็จ

4. ภูมิความรู้ความชำนาญ (Human capital) หมายถึง ความรู้ความชำนาญที่รวมถึงทักษะและประสบการณ์ที่ผู้ประกอบการมี และสามารถนำมาใช้ในการดำเนินธุรกิจได้ ซึ่งประกอบด้วย

4.1. ระยะเวลาในการศึกษา (Education year) หมายถึง จำนวนปีที่ผู้ประกอบการใช้ในการศึกษากับสถานศึกษาหรือโรงเรียน

4.2. ประสบการณ์ในการบริหาร (Experience in management) หมายถึง ประสบการณ์ในการบริหารองค์กร หรือหน่วยงานในองค์กร

4.3. ความชำนาญในวิชาชีพ (Skill) หมายถึง ประสบการณ์และความชำนาญที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของผู้ประกอบการในปัจจุบัน

5. ความสำเร็จ (Success) หมายถึง ความสามารถในการดำเนินธุรกิจ ให้บรรลุถึงเป้าหมายหรือได้ผลเป็นที่พึงพอใจ ซึ่งประเมินได้จากด้านต่างๆ ดังนี้

- 5.1. แนวโน้มของกำไร
- 5.2. แนวโน้มของจำนวนลูกค้า
- 5.3. แนวโน้มของยอดขาย
- 5.4. แนวโน้มของธุรกิจโดยรวม
- 5.5. ความพึงพอใจในความสำเร็จ
- 5.6. ความพึงพอใจในฐานะเจ้าของกิจการ
- 5.7. ความพึงพอใจในรายได้
- 5.8. จำนวนพนักงานในปัจจุบัน
- 5.9. มูลค่าของเครื่องจักรและอุปกรณ์หากมีการขายกิจการ
- 5.10. การประเมินโดยผู้สัมภาษณ์

กรอบการวิจัย

